

De verborgen rozentuin

Jet Nijland bij Boekerij:

De wijngaard aan zee
De verborgen rozentuin

Jet Nijland

De ~verborgen
rozentuin

De Médoc, 1862. Madeleine offert zichzelf op voor haar familie.
Vindt ze ooit nog het geluk?

Deel 2 van *De vrouwen van de Médoc*-serie

De uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Maarten Boers
Literary Agency

ISBN 978-90-492-0774-8

ISBN 978-94-023-2691-8 (e-book)

ISBN 978-90-492-1313-8 (audio)

NUR 301

Omslagbeeld en -ontwerp: © Bürosüd

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Jet Nijland en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn zussen Talitha, Mattanja en Marjolijn.
Ik ben knots op jullie.

Madeleine

Frankrijk, 1862

Het is vroeg in de ochtend als ik de deur van de boerderij openduw. De eerste zonnestrallen breken net door de wolken, maar de lucht voelt nog koud aan op mijn huid. Ik trek mijn mantel steviger om me heen en vlecht mijn lange blonde haar terwijl ik naar de stal loop. Het grind knarst onder mijn voeten.

Mijn handen zijn koud, maar mijn gedachten zijn elders. In de verte klinkt het geloei van een enkele koe. De afgelopen maanden hebben we meer dan de helft van het vee verloren. Bij de overgebleven dieren is de glans van hun vacht verdwenen, zijn de ogen dof en worden de lichamen steeds magerder. Dag en nacht verzorgen mijn vader en ik de beesten in de hoop dat we ze niet allemaal kwijtraken.

‘Dag schoonheid,’ klinkt het plots vanachter de boom. Niet veel later verschijnt het guitige gezicht van Henri.

‘O, hallo.’ Ik kom tot stilstand en sla mijn armen over elkaar. ‘Ik ben op weg naar de stal.’

‘Je hebt vast wel even tijd voor me.’ Zijn donkerbruine ogen doen me denken aan die van een jong hondje. Hij zet een stap dichterbij en trekt me tegen zich aan.

Ik laat het toe, zoals altijd. Zijn adem ruikt naar vers brood en zijn lippen zijn, net als die van mij, koud. Zijn tong is echter warm. Met mijn armen hangend langs mijn lijf sta ik toe dat hij rondjes draait in mijn mond. Ik kan me niet voorstellen dat dít is waar de meisjes uit het dorp altijd naar hunkeren en waar ze zo vol van zijn. Het is niet vervelend, maar bijzonder? Dat ook niet.

Henri's tanden schampen langs die van mij. 'Neem me niet kwalijk,' zegt hij en vervolgens gaat hij weer verder. Voor de vorm doe ik mee en zo staan we een tijdje bij de boom. Onderwijl dwalen Henri's handen over mijn lichaam.

Mijn gedachten gaan naar het werk dat ik vandaag moet doen en ik trek me voorzichtig terug. 'Het spijt me, ik heb echt niet veel tijd.'

'Madeleine!' Mijn vader roept vanuit de stal. Zijn stem klinkt schor, moe. Hij heeft de nacht weer bij de dieren doorgebracht, vechtend voor de koeien.

'Ik moet hem aflossen,' verontschuldigd ik me. Ik trek mijn arm los en dwing mezelf om te glimlachen naar de jongen die ik al ken sinds ik een peuter was. Er komt een dag dat onze ouders besluiten dat het tijd is om te gaan trouwen en ook al ben ik niet verliefd op hem, een huwelijk met iemand die je aardig vindt is iets om dankbaar voor te zijn.

Achter me in de stal loeit een koe zwakjes.

Henri's ogen glanzen. Ik vermoed dat hij wél volledig in vervoering is door onze kus. 'Ik snap het, Madeleine,' zegt hij lief.

Ik druk een vlugge kus op zijn wang en loop dan verder. Voor dat ik de stal betreed, zwaai ik naar hem.

Hij heft verlegen zijn hand.

Binnen staat mijn vader over een van de koeien gebogen, zijn handen op haar ribben. Het is Claire, een van de oudste dames van de kudde.

'Hoe gaat het met haar?' vraag ik zacht.

Hij kijkt op. Zijn gezicht lijkt smaller geworden, de rimpels

rond zijn ogen dieper. ‘Slecht,’ verzucht hij. ‘Ik weet niet hoe lang we haar nog kunnen houden.’

De koe staart dromerig voor zich uit, alsof ze al ergens anders is. Ik kan het niet verdragen om haar zo te zien liggen, dus ik draai me om. ‘Zal ik het water verversen?’

‘Ja,’ antwoordt mijn vader. ‘Maar wees voorzichtig, het is glad.’

Ik loop naar de waterbakken. De houten planken van de vloer zijn inderdaad bedekt met een dunne laag ijs en ik moet goed opletten wil ik niet uitglijden. Mijn handen zijn stijf van de kou, maar mijn lichaam is gehard door het werken op onze boerderij, waar op winterse dagen nergens warmte is. Mijn moeder is zwak sinds ze mijn broertjes heeft gebaard en vader kan niet zonder mijn hulp.

Toen ik klein was, speelde ik vaak tussen de koeien en rende ik onbezorgd door de wei. Maar nu zijn de weiden en akkers leeg. Soms fluisteren mijn ouders over het zoeken naar werk op andere boerderijen.

Ik kijk naar buiten, waar de contouren van de bergen zichtbaar worden nu de zon hoger aan de hemel staat. De wind bijt in mijn vingers terwijl ik het water ververs, maar ik werk stug door. Er zijn dingen die meer pijn doen dan kou.

Als ik terug naar de stal loop, zie ik in de verte mijn moeder. Ze strompelt langzaam vooruit met op haar heup de kleine Gabin. Mijn drie andere broertjes, Cedric, Paul en Jean, hobbelen achter haar aan. Het herinnert me eraan dat ik hun lunch straks nog moet maken en naar het dorp moet voor aardappelen. Ze groeien goed, maar eten ook erg veel. Mijn moeder is te zwak om het huishouden alleen te doen, laat staan om helemaal naar het dorp te lopen.

Bij elk kind dat mijn moeder kreeg, zag ik haar verder aftakelen. Lange tijd gingen mijn ouders ervan uit dat ik hun enige kind zou zijn en ze niemand hadden die het bedrijf kon overnemen. Maar toen diende Jean zich ineens aan, gevolgd door nog

drie jongens. Aanvankelijk was de vreugde groot. Vier kinderen die later de boerderij zouden kunnen overnemen; mijn vader kon zijn geluk niet op. Maar mijn moeders lichaam was eigenlijk te oud om nog kinderen te baren, en steeds vaker bekruipt me de angst dat ze niet lang meer bij ons zal zijn.

Met een schok realiseer ik me dat het voor haar niet mogelijk is om op een ander boerenbedrijf te werken. Ze kan de zorg voor zichzelf en de jongens niet eens aan. Met mijn kaken op elkaar bevestig ik de emmers water aan het juk en hijs ik de stellage op mijn schouders.

Terug in de stal vul ik de troggen met vers water en mijn ogen glijden naar mijn vader, die met zijn ruwe handen Claires vacht streelt. De enige geluiden zijn het zachte gesnuif van de andere dieren en mijn eigen ademhaling.

‘Claire is niet meer.’ Met een zucht gaat mijn vader staan. ‘Zou jij naar de slager willen gaan? Wellicht biedt hij nog wat voor haar.’

‘Ja papa, dat is goed.’ Met een zwaar gemoed verspreid ik het laatste restje stro over de bodem van de stal.

Hanna

Soulac-sur-Mer, 2026

Ik leg mijn telefoon naast me neer. De vertaalapp had me een idee gegeven wat er in de eerste brief stond, maar het hele verhaal? Daarvoor heb ik toch echt David nodig. Waarom laat hij niets van zich horen? Ik werp een blik op mijn horloge, er is nu al meer dan een uur verstreken sinds ik vertrok bij het huis van Alizée. David zou teruggaan voor het schilderij en ik moest onze andere vondst veiligstellen.

Ik duw mezelf overeind en loop peinzend naar het raam, dat op een kier staat. Met mijn vingers trommel ik een onrustig ritme op het kozijn. Waarom neemt hij zijn telefoon niet op? De oceaan is onzichtbaar in het donker van de nacht, maar het ruisen van de golven is goed te horen. De koele wind streelt mijn warme wangen. Het heeft een kalmerende uitwerking op me.

David is vast vergeten zijn telefoon aan te zetten. Of zijn batterij is leeg. Dat moet het zijn, hou ik mezelf voor. Misschien kan ik maar beter gaan slapen. Na een diepe ademteug trek ik mijn spijkerbroek en hoodie uit. Ik leg mijn kleding netjes over de stoel waar ook mijn sneakers nog staan. Mijn sportieve outfit is de enige getuige van ons avontuur in het huis van Alizée.

Ik grinnik; wie had gedacht dat mijn sabbatical zo'n bizarre wending zou nemen? Dat ik, Hanna uit Zeeland, samen met mijn gids David het verlaten huis van mijn Franse tante in zou sluipen en daar het kistje zou vinden dat misschien wel de sleutel is tot het oplossen van het mysterie waar we samen op zijn gestuit: het geheim van de brand in de wijngaard waar mijn voorouder bij om het leven kwam. Ik ga op mijn rug in het bed liggen. Het raam heb ik open laten staan zodat het geluid van de golven me in slaap kan wiegen.

Vlak voordat ik het nachtlampje uitknip, valt mijn oog op het kistje met de brieven. In de hoek, vlak onder het deksel, is een kleine roos gegraveerd. Ook op het briefpapier had ik soms een roos zien staan. Welke geheimen bevatten de brieven nog meer? Door de zoektocht naar het schilderij zijn we Annabelle Petit uit het oog verloren. Ik neem me voor om mijn onderzoek naar haar weer op te pakken.

Sinds vanavond wil ik alles weten over deze vrouw, een pion in de strijd om vrouwenrechten. Die, als ik de brieven enigszins begrijp, een zeer hechte band had met mijn voorouder Madeleine de vrouw die haar echtgenoot verloor door een mysterieuze brand in een wijngaard. Door deze vondst blijft nu ook haar naam in mijn hoofd hangen. Wat is er in 1863 precies gebeurd? Waarom is de brand aangestoken? Wat was de rol van Madeleine Buffon in de feministische beweging?

'Wie was je echt, Madeleine?' fluister ik zacht. Mijn stemgeluid lost op in het ruisen van de oceaan.

Madeleine

Frankrijk, 1862

Mijn rokken laten de lage struiken langs de weg ritselen terwijl ik gestaag over de kronkelende weg loop. De lucht is helder en het is nog steeds ijsig koud. In de verte rijst een verzameling witgepleisterde huizen met leien daken op. De luiken staan open nu de zon zich eventjes laat zien.

Aangekomen in het dorp word ik verwelkomd door het geklepper van hoeven op de klinkers en harde stemmen van kooplieden. Ik manoeuvreer me tussen de mensen door en ruik dan opeens geroosterde kastanjes. Mijn maag knort. Wanneer heb ik die voor het laatst gegeten? Bij het kraampje waar een man de lekkernij in een bergje kolen opwarmt blijf ik staan om de heerlijke aroma's op te snuiven. Er is geen geld meer voor dit soort luxe hapjes, maar de geur is gratis.

Bij de dorpspomp staan een paar vrouwen te kletsen met aan hun armen volle boodschappenmanden. Kinderen spelen tikkertje en rennen rond hun moeders benen. Een oude man, zijn gezicht diep gegroefd, loopt vlak langs me met in zijn kielzog een magere hond. Hij knikt me vriendelijk toe en ik glimlach beleefd terug. Ik versnel mijn pas als ik het uit-

hangbord met de geschilderde os van de slagerij in het vizier krijg.

De deurbel rinkelt zodra ik binnenstap. Binnen hangt nog de ijle geur van bloed. Achter de toonbank staat meneer Fournier, een brede man die met een hakmes een stuk vlees bewerkt.

‘Ah, mademoiselle Madeleine,’ zegt hij zodra hij opkijkt. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Koopt u nog koeien op?’ Ik kan maar het beste meteen tot de kern komen. Gespannen wacht ik de reactie van de slager af.

‘Alleen als ze gezond zijn,’ bromt hij. ‘Oud is geen probleem, maar er heerst een nare ziekte in de omgeving en dat vlees kan ik niet verkopen.’

Ik sla teleurgesteld mijn ogen neer. ‘Heeft u ook niets aan de botten, voor de soep misschien?’ Ik ga wat dichtter bij de toonbank staan. ‘De vacht?’

‘Voor dat laatste moet je bij de leerlooier in de stad verderop zijn. Maar nee, meisje. Ik vrees dat ik je niet kan helpen.’

‘Ik begrijp het.’ Met een zucht draai ik me om. ‘Dank u wel, monsieur.’

‘Het spijt me,’ roept hij me nog na.

Als ik buiten sta, steek ik mijn handen in mijn zakken en haal er de weinige muntstukken uit die ik nog heb. Ik heb geen tijd meer om helemaal naar de leerlooier te lopen; dat kost me minstens twee uur. Ik recht mijn schouders en loop de steeg in. Hopelijk kan ik flink afdingen bij de groenteboer.

Niet veel later loop ik met een zak beschimmelde aardappelen bij de winkel vandaan. Voor de weinige francs die ik nog had was alleen dit nog te koop. Ik kan de vieze stukjes eraf snijden en dan hebben we nog een redelijke maaltijd. We zullen allemaal iets minder moeten eten de komende dagen. Daarna ga ik naar de leerlooier en zien we wel verder.

Op het moment dat ik langs de dorpspomp loop, valt er een schaduw over me heen. Ik kijk op.

Midden op het plein is een imposant rijtuig verschenen. De koetsier heeft de leidsels strak in de hand en brengt de paarden met hun inktzwarte vacht tot stilstand. Mijn blik wordt naar de man getrokken die kort daarop uit de koets stapt. Zijn jas is van een donkerblauwe stof die in het zonlicht glanst en zijn haar is zorgvuldig gekamd. Ik schat hem een jaar of dertig.

De geluiden op het dorpsplein verstommen terwijl hij om zich heen kijkt. Eerst werpt hij een blik op de gevels en dan kijkt hij mijn kant op. Zijn blauwgrijze ogen houden me vast. Ik zie een twinkeling in zijn blik en even later krullen zijn lippen op.

Hij is knap en charmant. En hij kijkt nog steeds naar mij, waardoor het hele dorp ongemakkelijk genoeg ook naar mij staart. Ik knik de man vriendelijk toe.

‘Mademoiselle,’ zegt hij terwijl hij een stap naar mij toe zet. Zijn stem klinkt laag en soepel, als fluweel over steen. Met een elegant gebaar tilt hij zijn hoed van zijn hoofd en brengt hem lichtjes naar voren.

Ik knik nogmaals en wil al verder lopen, maar hij stapt nog een beetje dichterbij.

‘Stéphane Buffon.’ Zijn intense ogen haken zich vast in de mijne. ‘En met wie heb ik het genoeg?’

‘Madeleine Moreau,’ antwoord ik terwijl ik verlegen een lok haar achter mijn oor stop.

‘Madeleine,’ herhaalt hij, alsof hij de smaak van mijn naam proeft. ‘Een naam zo mooi als de dame die haar draagt.’

Een giechel ontsnapt uit mijn keel. Ik heb vaker meegemaakt dat een jongen me probeert te versieren, maar deze man is wel erg direct. Maar wat moet hij met mij? Hij is overduidelijk rijk en ik ben maar een arme boerendochter. ‘Wat brengt u naar dit dorp?’ vraag ik uiteindelijk om de stilte op te vullen.

‘Zaken,’ antwoordt hij, terwijl zijn mond omvormt tot een strenge streep. ‘Maar nu vraag ik me af of ik niet om een andere reden ben gekomen.’

Glimlachend schud ik mijn hoofd. ‘Ik wil u niet van belangrijke zaken afhouden,’ zeg ik terwijl ik de zak met aardappelen tegen me aan druk. ‘Het is al laat, ik moet snel naar huis.’ Dat laatste is geen leugen. Ik moet niet alleen voor het donker thuis zijn om de avondmaaltijd te bereiden, maar ook voor mijn veiligheid.

Hij lacht gul. ‘Misschien is afleiding niet altijd verkeerd.’

De koetsier schraapt zijn keel.

Stéphane Buffon kijkt verstoord op. ‘Ik hoop u nog eens te zien, mademoiselle Moreau,’ zegt hij als hij het rijtuig weer betreedt. ‘Laten we naar de herberg gaan, de zaken kunnen wachten tot morgen,’ roept hij naar de man op de bok, gevolgd door ‘*Bonne soirée*’. Dat laatste richt hij met een intense blik tot mij.

Voor ik kan reageren, stapt hij in de koets. Er klinkt een zweep en het rijtuig rolt verder.

Terwijl ik even later over de heuvels de ondergaande zon tegemoet wandel, voel ik me iets lichter dan vanochtend.

Nog steeds verbijsterd staar ik naar de rijkge vulde tafel, terwijl mijn ouders geanimeerd praten over de gebeurtenissen van de afgelopen week. En ze hebben het over de toekomst. Mijn toekomst, om precies te zijn.

Mijn broertjes zitten tevreden achterover op hun stoelen, hun buiken vol met de lekkernijen die monsieur Buffon meegebracht had: onder meer een gebraden kip, witbrood, ham, romige aardappelpuree met bieslook, een stuk kaas, drie soorten confituur, zelfs een blikje chocolade, dat moeder direct in de kast opborg voor een later moment.

Na onze eerste ontmoeting heeft Stéphane Buffon me twee keer opgezocht. De eerste keer wilde hij een wandeling met me maken, waar mijn moeder als chaperonne bij aanwezig was. De tweede keer nam hij mij en mijn broertjes mee voor een ritje in

de koets. In het dorp kocht hij gepofte kastanjes voor hen, maar zijn aandacht was vooral op mij gericht. Hij overlaadde me met complimenten en gedroeg zich heel charmant.

Vandaag kwam hij weer langs en kort na zijn aankomst wilde hij mijn vader onder vier ogen spreken. Samen met mijn moeder en broertjes vertrok ik naar de stal. Na een kwartier hoorden we de koets van Stéphane Buffon het erf af rijden en troffen we mijn vader aan op het erf. ‘Hij heeft om je hand gevraagd, Madeleine,’ zei hij terwijl hij glunderend in zijn handen wreef. ‘Nog nooit was hij zo onder de indruk van een vrouw, zei-ie. Hij noemde je de vrouw met de gouden haren.’

Ik zucht diep en schuif mijn bord bij me vandaan. Ik probeer me een toekomst als mevrouw Buffon voor te stellen, maar het lukt me niet. De uitjes met hem waren vermakelijk, maar ik ken de man nauwelijks. Hoe kan hij dan bepalen dat hij met mij wil trouwen? En hoe zit het dan met mij? Niemand heeft naar mijn mening gevraagd.

‘Zo’n kans krijg je maar één keer, Madeleine,’ haalt mijn moeder me uit mijn mijmeringen. ‘Het maakt niet uit dat hij alleen maar voor je schoonheid is gevallen, je bent zoveel meer. Dat gaat hij vanzelf wel zien. Als je met hem trouwt, hoeven we nooit meer honger te hebben.’

‘Stéphane Buffon is een respectabel man, en hij adoreert je.’ Mijn vaders lippen zijn nog vet van de ham. ‘Wat wil je nog meer?’

Om hun hoopvolle blikken niet te hoeven zien, sluit ik mijn ogen. Na een tijdje schuif ik mijn stoel naar achteren. ‘Ik ga even een luchtje scheppen.’

Ik verwelkom de koude avondlucht op mijn huid wanneer ik naar de grote eik loop. Het is lang geleden dat we de haarde zo hoog konden opstoken, maar de warmte binnenshuis was beklemmend. Ik tuur in de verte, wetend dat Henri onder de oude boom op me wacht. Zoals elke avond.

Zijn gezicht licht heel eventjes op als hij me ziet, maar al snel kijkt hij fronsend weg.

‘Je hebt het gehoord,’ zeg ik met vlakke stem. Ik ga met mijn armen over elkaar tegen de stam van de boom staan, mijn blik gericht op de kale akker.

Henri knikt. ‘Dit soort nieuwtjes gaat snel rond.’ Hij gaat voor me staan en kijkt me met smekende ogen aan. ‘Zeg nee. Trouwen met een man als Buffon... Je zou jezelf verliezen.’

Met mijn blik gericht naar de grond denk ik na over zijn woorden. Is dat waarom een leven met Stéphane Buffon me zo tegenstaat? Eerlijk gezegd denk ik dat ik in welk huwelijk dan ook mezelf zou kwijtraken. ‘Ik weet niet waar ik goed aan doe.’ Mijn stem trilt.

Henri trekt me in zijn armen en ik leun tegen hem aan. ‘Trouw met mij,’ fluistert hij zacht terwijl hij mijn haren streelt. ‘Met mij ben je vrij. We kunnen samen op de boerderij van mijn familie werken. We hebben nog wat vee en vinden vast wel een manier om in ons levensonderhoud te voorzien.’

Vrij. Het woord zorgt voor een zacht gefladder in mijn borst. Maar het voorstel van Henri voelt niet bevrijdend, het is minstens zo beklemmend als het idee om met monsieur Buffon te trouwen. ‘Henri,’ zeg ik aarzelend, ‘hoe weet je eigenlijk dat je van iemand houdt?’

Zijn greep verstevigt. ‘Je voelt het gewoon. Het is een vuur, een zekerheid.’ Hij legt een hand op zijn hart.

‘En als je het niet voelt?’ fluister ik.

Henri’s omhelzing verslapt en hij kijkt me verbaasd aan. Dan kust hij me. Niet op de gebruikelijke manier; dit keer vastberaden en wild. Zijn tong zoekt dwingend de mijne.

Zonder erover na te denken kus ik hem terug, maar mijn gedachten gaan al snel naar de keuzes waar ik toe gedwongen word. Henri’s kronkelende tong maakt me misselijk en doet me denken aan een slang die in mijn luchtpijp wil kruipen.

Als Henri zich terugtrekt, schitteren zijn ogen. ‘Jij moet toch ook voelen dat wat wij hebben echte liefde is?’ fluistert hij met schorre stem. ‘Kies voor mij, niet voor wat anderen van je willen.’

Zijn woorden blijven tussen ons in hangen en ik kijk verdoofd voor me uit.

Henri’s blik is nu bijna bezeten en zijn borstkas beweegt onrustig op en neer. Zijn handen gaan naar mijn gezicht en hij trekt me naar zich toe voor weer een kus. ‘Ik zal je gelukkig maken.’

‘Niet doen,’ zeg ik terwijl ik achteruitdeins. ‘Ik weet niet of ik wel van je hou, Henri.’

Hij grijpt me bij mijn bovenarmen. ‘Jawel, dat doe je wel.’

Mijn ogen worden groot. ‘Maar niet als geliefde. Ik kan niet met je trouwen.’

‘Je moet niet met die rijke stinkerd trouwen.’ Henri’s greep begint pijn te doen en zijn blik is bijna maniakaal.

Ik vul mijn longen met lucht. ‘Je bent beter af zonder mij.’ Ik dwing mezelf te glimlachen, ook al raakt de blik in zijn ogen me diep in mijn hart. ‘Ik geef om je, maar ik geloof niet dat wat wij samen hebben echte liefde is.’

Boven hoor ik de dorre blaadjes van de boom ritselen in de wind. Kon ik maar in die boom klimmen en me mee laten voeren door de wind, ver weg van hier. Weg van de verplichting om met iemand te trouwen.

Henri’s lip begint te trillen en eindelijk laat hij me los. Zijn ogen zijn vochtig. ‘Denk er alsjeblieft over na.’

‘Dat zal ik doen.’ Mijn blik gaat naar de nachtelijke hemel. Met mijn beste vriend trouwen voelt als bedrog naar hem en mezelf. Als ik met Stéphane Buffon trouw, verloochen ik mezelf ook. Maar dan red ik in ieder geval mijn familie.

Hanna

Soulac-sur-Mer, 2026

De knokkels van mijn hand worden wit terwijl ik in mijn telefoon knijp. Voor de derde keer vandaag krijg ik de voicemail van David te horen. ‘Met mij...’ Ik veer op als ik iemand met blonde haren de ontbijtzaal in zie lopen, maar laat mijn schouders hangen zodra ik zie dat het hem niet is. ‘Eh... met Hanna. Alweer. Bel me alsjeblieft snel, ik maak me zorgen.’ Met een zucht laat ik mijn telefoon in mijn handtas glijden en wandel langs het buffet.

Terwijl ik wat muesli over mijn yoghurt schep, maakt mijn brein overuren. Wat kan er toch gebeurd zijn? Mijn oog blijft rusten op de mand met croissants en chocoladebroodjes. Na de eerste weken ben ik gestopt met die calorieënbommen tijdens het ontbijt, maar nu snak ik naar iets zoets. Mijn hand blijft even aarzelend boven de broodjes hangen en dan leg een *pain au chocolat* op mijn bord.

De medewerkster die hier dagelijks rondloopt, zet een potje thee op de tafel waar ik doorgaans zit. Ik glimlach haar vriendelijk toe en knik naar een ouder echtpaar naast me voordat ik ga zitten. Ze kijken enigszins jaloers naar mijn plekje met uitzicht op de boulevard en de zee, maar mijn gedachten dwalen weer af.

Kan David betrappt zijn tijdens het betreden van de verlaten tuin en zit hij in een cel? Nee, ik moet niet meteen van het ergste uitgaan. Rustig en realistisch blijven. Misschien kan ik bij zijn huis langsgaan. Mocht hij er niet zijn, dan weet zijn vriend Juan misschien meer. En anders moet Juan in ieder geval op de hoogte gesteld worden. Ik probeer me te herinneren waar hij woont – niet ver bij het huis van Alizée vandaan. Ik vind het vast, zo groot is deze badplaats niet. Snel verorber ik mijn ontbijt en een kwartier later loop ik naar buiten.

Het miezert en ik heb spijt dat ik geen jas heb aangetrokken, maar ik wil geen tijd verspillen. Stel dat er iets aan de hand is met David en hij mijn hulp nodig heeft? In mijn haast bots ik tegen iemand op. Iemand met veel spieren, blijkbaar, want ik kaats bijna terug van zijn borstkas.

Terwijl ik over mijn pijnlijke arm wrijf, kijk ik omhoog. ‘*Excusez-moi,*’ zeg ik. Mijn adem stokt als ik een bekend gezicht zie – of toch niet? De laatste keer dat ik deze man zag, bezorgde hij me aangename rillingen. Maar nu voel ik me allesbehalve op mijn gemak. ‘Maël? *Bonjour,*’ hakkelt ik.

Een glimlach verschijnt op zijn gezicht en ik ontspan. ‘Heb jij David misschien gezien? Of...’ Mijn blik valt op het opzichtige horloge om zijn pols. Dat was me nog niet eerder opgevallen. ‘... of misschien kan je me vertellen waar hij en zijn vriend wonen. Ik krijg hem telefonisch niet te pakken en –’

Maël fronst. ‘Ik heb haast, mademoiselle.’

Mijn mond vormt een o. Voor ik iets kan zeggen, beent hij verder.

Verward schud ik mijn hoofd. Als ik opkijk, zie ik in de verte een woning die me bekend voorkomt. Ja, dit is de straat waar David en zijn vriend wonen. Ik kijk nog even over mijn schouder, maar Maël is niet meer te zien. Waarom zou hij gedaan hebben alsof hij me niet kende?

Even later laat ik de deurklopper van Davids huis neerkomen

op het hout. Ik sla mijn armen om me heen terwijl ik wacht. Mijn blik dwaalt langs de gevel. De woning is van hout en is volledig wit geschilderd. De luiken voor de ramen zijn dicht en langs de regenpijp groeit een blauwewegen omhoog. Kleine regendruppels vallen vanuit de goot op het gras.

Mijn wollen vest is nat geworden. In het weerspiegelende ruitje van de voordeur kijkt een vrouw met slierten haar op haar gezicht geplakt me gespannen aan. Misschien herkende Maël me daarom niet. Na de korte nacht en het avontuur van gisteravond zie ik eruit als een hongerige vampier.

De deur zwaait open en mijn spieren ontspannen als ik recht in het gezicht van David kijk.

Maar dan duwt hij de deur met een klap weer dicht.

‘David! Doe open!’ roep ik. ‘Ik maak me zorgen.’

Geen reactie.

Ik reik naar de deurklopper en laat hem nogmaals neerkomen. Het is een overbodige handeling, David weet immers dat ik er ben. Maar na al die uren niets van hem te hebben gehoord en in angst te hebben gezeten, ben ik nu een beetje boos.

‘Ha, Hanna!’ klinkt het ineens achter me.

Ik draai me om. ‘Bonjour, Juan.’

‘Kom snel binnen, je bent helemaal nat en verkleumd.’ Juan steekt de sleutel in het slot en duwt de deur open. ‘Dag, schat,’ zegt hij terwijl hij David een kus op zijn wang geeft.

David's ogen zijn groot als ik tegenover hem in de kleine hal sta. Hij is gehuld in een badjas en het lijkt erop dat hij nog maar net wakker is.

‘Wil je een *cappu*?’ vraagt Juan terwijl hij de keuken in loopt.

‘Lekker.’ Ik kijk David doordringend aan en trek een wenkbrauw op. ‘Je telefoon staat sinds gisteren uit, ik heb je wel honderd keer gebeld.’

David kijkt van mij naar de keuken en slaakt dan een diepe zucht. ‘Sorry, Hanna. Ik...’

Vanuit de keuken klinkt het geratel van een koffiebonenmaler. 'Ik wist niet hoe ik het je moest vertellen.'

'Wat?' De angstige blik in Davids ogen stuurt een rilling langs mijn ruggengraat. 'David, ik maak me zorgen. Vertel me alsjeblieft wat er aan de hand is. Ik heb overwogen om de politie te bellen.'

'Croissant erbij?' Juan is in de deuropening verschenen. 'Dan hoor ik graag meer over jullie insluipavontuur van gisteravond. Ik moest in Bordeaux zijn en omdat het zo laat is geworden en ik nogal wat wijn ophad, ben ik bij mijn ouders in de stad blijven slapen. En aangezien mijn lieve vriend zijn telefoon had uitgezet...' Hij is even stil en rolt met zijn ogen. '... heb ik nog geen verslag gehad.'

Ik zie dat David zenuwachtig met zijn vingers friemelt.

We lopen de woonkamer in, waar Juan drie cappuccino's op de salontafel zet. 'Even de croissants pakken, hoor. De bakker in de wijk van mijn ouders maakt de lekkerste van heel Frankrijk.'

David schraapt zijn keel. Het valt me op dat hij een beetje bleek is. 'Eh... Ik moet nog douchen, lieverds.' David legt een hand op mijn schouder en geeft er een kneepje in. 'Doe jij Juan verslag van onze speurtocht?' Voor ik kan protesteren, is hij de kamer al uit.

Ik knipper even met mijn ogen.

Juan kijkt me vragend aan. 'Ik ben benieuwd,' zegt hij.

De geur van de croissant is verleidelijk en ik pak hem op. Dan doop ik hem in mijn koffie en begin te vertellen over het avontuur van gisteravond.

Madeleine

Frankrijk, 1862

De stoofpot die boven het vuur pruttelt ruikt naar kruidnagel en laurier. Maar ondanks de aangename zoete geur in onze kleine keuken blijft de akelige sfeer van ziekte in de lucht hangen. Moeder ligt op de houten bank, haar ademhaling is oppervlakkig. Ze mompelt iets onverstaanbaars terwijl ik met een vochtige doek over haar voorhoofd strijk.

Mijn gedachten dwalen even af naar het huwelijksaanzoek van Stéphane Buffon. Steeds meer raak ik ervan overtuigd dat ik niet akkoord moet gaan. Ik zoek nog naar een moment om dat aan mijn ouders te vertellen, maar voor dat gesprek heb ik nog niet genoeg moed verzameld.

Ik pak de inmiddels warm geworden doek op en doop hem in een teiltje koud water.

Op het moment dat ik met de koele stof het voorhoofd van mijn moeder raak, hapert haar adem. Haar vingers klauwen in de lucht en haar lichaam schokt.

‘*Maman?*’ Mijn hart slaat een slag over als ze niet reageert en ik de kleur uit haar gezicht zie trekken. ‘Papa!’ gil ik.

Papa stormt de ruimte in. Na een blik op mamans asgrauwe